

Arrest

nr. 119 328 van 21 februari 2014
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) van 8 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat op 30 augustus 2012 de zoon van verzoeker en mevrouw C.G. wordt geboren te Aalst.

1.2. Op 6 maart 2013 legt de verzoeker een aankomstverklaring af in Aalst.

1.3. Op 6 mei 2013 dient de verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart in als familielid van een derdelander met een verblijfsrecht van onbepaalde duur, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

1.4. Op 23 mei 2013 leggen de verzoeker en mevrouw C.G. een verklaring tot wettelijke samenwoning af.

1.5. Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing, die op 28 augustus ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat hij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De te vervoegen vreemdeling ontvangt sedert eind augustus 2010 onafgebroken een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

Er zijn enkele bewijzen van inschrijving bij interimbureaus en een sollicitatiegesprek, maar geen concrete tewerkstelling, noch andere bewijzen van bestaansmiddelen.

De aanvraag wordt geweigerd.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“II.2.1. Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoekende partij ingediende aanvraag.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag te weigeren.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vevat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende element om de aanvraag van verzoekende partij te weigeren:

- *De te vervoegen vervoegen vreemdeling heeft onvoldoende bestaansmiddelen. Er zouden slechts enkele bewijzen zijn van inschrijving bij interimbureaus en een sollicitatiegesprek, maar geen concrete tewerkstelling, noch andere bewijzen van bestaansmiddelen.*

De Dienst Vreemdelingenzaken beweert dat de te vervoegen vreemdeling niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

De te vervoegen vreemdeling, mevr. G., is echter geslaagd voor het selectie-interview voor het volgen van een opleiding bij de VDAB inzake Nederlands in functie van poetsen met dienstencheques (stuk 4). Deze opleiding start op 04.11.2013 en eindigt op 20.12.2013.

Hierna kan de te vervoegen vreemdeling starten met de praktische poetsopleiding die start op 06.01.2014 en loopt tot midden februari 2014 (stuk 5). Vervolgens zal de te vervoegen vreemdeling wel degelijk over een concrete tewerkstelling beschikken en voldoende bestaansmiddelen hebben. Dit middel is derhalve gegrond."

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Verzoeker diende een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een derdelander, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie, en moet daarvoor in toepassing van artikel 10, §2, derde lid van de vreemdelingenwet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die hij vervoegt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5.

Artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in §2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

3.4. *In casu* weigert de gemachtigde het verblijf aan verzoeker omdat hij niet bewijst dat de vreemdeling die hij vervoegt, mevrouw C.G., beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt immers dat mevrouw C.G. sinds mei 2010 onafgebroken een leefloon ontvangt.

Verzoeker voert aan dat mevrouw C.G. bij de VDAB een opleiding Nederlands in functie van poetsen met dienstencheques zal volgen van 4 november 2013 tot en met 20 december 2013 en een praktische poetsopleiding van 6 januari 2014 tot midden februari 2014, waarna ze over een concrete tewerkstelling zal beschikken en voldoende bestaansmiddelen zal hebben.

3.5. De Raad herhaalt dat verzoeker bij zijn aanvraag voor een verblijfskaart het bewijs moet aanbrengen dat mevrouw C.G. beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5. Nu verzoeker zich beperkt tot een summier betoog over toekomstige opleidingen die mevrouw C.G. zal volgen waarna ze over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken merkt de Raad op dat dit louter hypothetisch is en geen bewijs inhoudt van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen op het moment van de bestreden beslissing. Met dit betoog, waarbij verwezen wordt naar bijgevoegde stukken van de VDAB, toont verzoeker immers enkel aan dat mevrouw C.G. twee

opleidingen zal volgen maar wordt geen enkele garantie gegeven dat deze zullen resulteren in het verwerven van voldoende bestaansmiddelen. Evenmin wordt hiermee bewezen dat mevrouw C.G. op het moment van de bestreden beslissing over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook geldig oordelen dat *“De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat hij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.”* en vervolgens de aanvraag van verzoeker weigeren.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de stukken met betrekking tot de opleidingen die mevrouw C.G. zal volgen, waarnaar verzoeker verwijst, het verzoekschrift vergezellen en dat de gemachtigde hiervan dus geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.
Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van de artikelen 3, 5 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“II.2.2. Tweede middel: : SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VAN 4 NOVEMBER 1950 TER VRIJWARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (E.V.R.M.) ALSOOK VAN DE RECHTEN 3, 5 EN 9 VAN HET KINDERRECHTENVERDRAG

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Guinee terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met zijn Guineese partner en hun 1 jaar oude zoontje.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt en de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag respectievelijk bepalen dat bij alle maatregelen steeds het belang van het kind voorop dient te staan, dat de Staat de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders dient te eerbiedigen en dat elk kind het recht heeft op te groeien bij zijn ouders en om met beide ouders contact te onderhouden.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij een gezin vormt met mevrouw G..

Doordat verzoekende partij samen met zijn partner op 30.08.2012 de trotse ouders zijn geworden van een zoontje, is er sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt.

Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

Het zoontje van verzoekende partij kan niet met hem meegaan naar Guinee, daar het dan gescheiden zou worden van de moeder die in België reeds haar leven heeft opgebouwd.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekende partij, zijn partner en hun zoontje houdt niet alleen een inbreuk in op de bovenvermelde artikelen van het Kinderrechtenverdrag, doch zou geenszins de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM doorstaan.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

De aangehaalde middelen zijn dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

3.7. Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cfr. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (NT)).

In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

3.8. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu wordt noch door de bestreden beslissing, noch door de nota van de verwerende partij betwist dat er sprake is van een familie- en gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat verzoeker met zijn partner C.G. en hun zoontje samenleeft en met C.G. een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, is er *in casu* sprake van een gezinsleven.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag om toelating tot verblijf indiende en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een derdelander wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een derdelander.

Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoeker geeft enkel aan dat zijn zoontje "*niet met hem kan meegaan naar Guinee, daar het dan gescheiden zou worden van de moeder die in België haar leven heeft opgebouwd*", maar beperkt zich tot deze gratuite bewering zonder deze verder *in concreto* te duiden noch een begin van bewijs aan te brengen. Verzoeker wijst niet op concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan verder zetten. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk maakt dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

De bestreden beslissing leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot zijn privéleven voert de verzoeker geen elementen aan.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

De verzoeker voert geen middelen aan die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES